

Living the Lotus 12

Buddhism in Everyday Life

2023
VOL. 119

Rissho Kosei-kai of the UK

Living the Lotus Vol.119 (December 2023)

प्रकाशक: रिश्शो कोसेइ काइ अंतराष्ट्रीय विभाग
फुमोन मिडिया सेन्टर २-७-१, वादा सुगीनामी कु टोक्यो १६६-८५३७ जापान
फोन: ८१-३-५३४१-११२४ फ्याक्स: ८१-३-५३४१-१२२४
इ-मेल: living.the.lotus.rk-international@kosei-kai.or.jp
प्रमुख सम्पादक: केइइची आकागावा
सम्पादक: केन्सुके ओसादा
नेपाली संस्करण अनुवाद र सम्पादक: नविन अर्याल
सम्पादन कर्मचारी: अंतराष्ट्रीय विभाग कर्मचारी

रिश्शो कोसेइ काइ सन १९३८ सालमा संस्थापक निवानो निचिनो र नागानुमा म्योकोले सुरु गर्नुभएको शङ्कर पुन्डरिक सुत्र र अरु दुइ सुत्र मान्ने सर्वसाधारण बुद्ध धर्मको संस्था हो। हामी बस्ने ठाउँ, काम गर्ने ठाउँमा गौतम बुद्धका उपदेशहरूको आधारलाई व्यवहारमा ल्याएर शान्तिपूर्ण संसार बनाउन चाहने ब्यक्तिहरू यो संस्थामा आबद्ध छन्। अहिले अध्यक्ष निवानो निचिको र हामी बौद्धधर्मालु सदस्यहरू राष्ट्रिय अन्तराष्ट्रिय स्तरमा अरु धर्महरू या परोपकारी संस्थाहरूसँग मिली बुद्धको उपदेश फैलाउन कोसिश गरिरहेका छौ। रिश्शो कोसेइ काइ सन १९३८ सालमा संस्थापक निवानो निचिनो र नागानुमा म्योकोले सुरु गर्नुभएको शङ्कर पुन्डरिक सुत्र र अरु दुइ सुत्र मान्ने सर्वसाधारण बुद्ध धर्मको संस्था हो। हामी बस्ने ठाउँ, काम गर्ने ठाउँमा गौतम बुद्धका उपदेशहरूको आधारलाई व्यवहारमा ल्याएर शान्तिपूर्ण संसार बनाउन चाहने ब्यक्तिहरू यो संस्थामा आबद्ध छन्। अहिले अध्यक्ष निवानो निचिको र हामी बौद्धधर्मालु सदस्यहरू राष्ट्रिय अन्तराष्ट्रिय स्तरमा अरु धर्महरू या परोपकारी संस्थाहरूसँग मिली बुद्धको उपदेश फैलाउन कोसिश गरिरहेका छौ।

Living the Lotus-Buddhism in Everyday life (शङ्कर पुन्डरिक सुत्र - दैनिक जिवनमा बुद्ध धर्म) भन्ने शिर्षक हाम्रो दैनिकमा बुद्धको उपदेश कसरी प्रयोग गर्न सकिन्छ भन्ने कुरा बुझाउन, जसरि हिलोमा पनि कमल फकृत्यको हुन्छ तेस्तै हाम्रो जिवन राम्रो र उधेप्यमुलक होस भन्ने कामना सहित राखिएको हो। यो पत्रिका पढेर संसार मनिसहरूको जिवनमा बुद्धको उपदेश उपयोग गर्नकोलागि ईन्टरनेटमा राखिएको छ।

सधै ठिक हुन
धेरै गुनासो नगरौ रोग या कष्ट पनि सही ज्ञान

Rev. Nichiko Niwano
President of Rissho Kosei-kai

“बिपत पनि कहिले हुँदा राम्रो नै”

डिसेम्बर ८मा शाक्यमुनिले बुद्धत्व पाएको दिनलाई मनाउने र तेसमा आभार हुन गरिने “सेइदोकाइ पुजा” गरिन्छ । शाक्यमुनिको उपदेश ग्रहण गर्न सकेकोमा हामी मन भित्रबाट नै कृतज्ञ हुन सकौ भन्ने लागेको छ ।

र १८१८ को डिसेम्बर ८मा गरिएको “सेइदोकाइ पुजा” मा जेन गुरु योयोशिले शाक्यमुनिबाट पाएको ज्ञानलाई “एक जिवन्त उपदेश” भनेर माहा-भुकम्पमा परेका एक आफ्ना साथिलाई पठाएको एक चिठ्ठिमा पनि उल्लेखित छ ।

“साथी अचानक मृत्यु नहोस्, तिमी धेरै बाच्नु छ र एस्तो बिपतमा परेको देख्दा धेरै दुख लागेको छ” भनेर सान्तोना दिएका थिए ।

तर साथै “बिपत भनेको आउने बेलामा आउछ र साथमा मृत्यु पनि आउने बेलामा आउछ । जे हो तेस्लाई स्विकार्नु नै जादुइ चाल हो” भनेर पनि लेखेका थिए ।

यो संसारमा जन्म, प्रकोप, बृद्ध, रोग र मृत्युबट भाग्न सक्ने कोही पनि हुँदैन भनेर भनिएको हो । हामीले आफ्नो क्षमताले यि कुराहरुलाई केहि गर्न सक्दैनौ तेसैले तेस्लाई प्राकृतिकरूपमा लिन सक्नु नै पिडाबाट बच्ने एक मात्र उपाय हो भनेर भन्न खोजेको हो ।

“बिपत आउँदा पनि राम्रो” भन्ने कुरा एसो सुन्दा क्रुर शब्द जस्तो लाग्छ तर मैले यो करालाई केलाउदा आफुले एस्लाई बोलेर हेर्दा यो त राम्रो कुरा पो हो त जस्तो लाग्न थाल्यो र मन पनि हलुडो भयो । कठोर सत्यमा भरिपूर्ण करुणालाई स्विकार गर्न सक्ने यि साथी (संघ)हरुको संबन्ध देख्दा मलाई ताजा महसुस पनि भयो ।

स्वस्थ र शान्त भएर बाच्न एस्तो मन र सधै आभारिपन हुनु सबैभन्दा महत्वपूर्ण हुन्छ ।

खाली “मन मलिलो” गर्नु मात्र

सद्धर्म पुण्डरिकको एक श्लोकमा "देवदत्त सुबुद्धि" भन्ने कुरा छ । देवदत्त भनेको बुद्धका आफ्ना चेला थिए र साथै आफ्नै परिवारका सदस्य पनि तर तीनले शाक्यमुनिको हत्या गर्ने प्रयास गर्ने ब्यक्ति पनि हुन । शाक्यमुनिले तेस्ता ब्यक्तिलाई समेत “सुबुद्धि” र संस्थापकका अनुसार यो शब्द भनेको “आफ्नो जिवनिलाई कसरी बिताउने भन्ने प्रश्नलाई उत्तर दिने ब्यक्ति” भनेर भन्नु भएको छ । “र रोग नै सबैभन्दा ठुलो सुबुद्धी हो” भनेर क्योटोको जेनरिजी मन्दिरका गुरु एडकानरित्सुले भनेका छन ।

“आफु जस्तो रोगी ब्यक्तिलाई सत्य बुझाएर मुक्ती दिलाएको नै रोगले गर्दा हो” भनेर रोगप्रती आभारी भएको कुरा गरेका थिए ।

बिपत या रोगको बेलामा हामी शोकमा हुनु प्राकृतिक कुरा हो । तर यि कुराहरु पनी यो संसारमा जारी रहने कुरा हो भन्ने सुबुद्धी भएमा शोकमा डुब्नु भन्दा पनि मन शान्त भएर अघी बढ्ने बुद्धी प्राप्त हुने गर्दछ ।

र अर्को कुरा स्वास्थ्य र रोग भनेको बिपरित शब्द होईनन भन्ने सोचाइ पनि छ । जन्म र मृत्यु भनेको एकै सिक्काको दुइ पाटा हुन तेसैले स्वस्थ मानिस नै बिरामी हुन्छ र बिरामी हुँदा स्वास्थ्यप्रती आभारी हुन सकिन्छ । मतलब “स्वस्थ हुँदा नै रोग लाग्छ” भन्ने कुरा हो ।

यो बर्षको पहिलो अंकमा मैले हामीहरु प्राकृतिकरूपमा सधै तगडा हुने प्राणी हौ भनेर भनेको थिए र अहिले यसरी हेर्दा हामीहरु सबैलाई स्वस्थ सरिर दिइएको हुन्छ र केहि खराबी भए पनि ठीक भएर अघी बढ्न सक्ने शक्ती पनि हामी सबैमा हुन्छ ।

कसैले मलाई “सकेसम्म काम गर्ने अनि मस्तसँग सुत्ने” नै आफ्नो स्वास्थ्यको रहस्य हो भनेका थिए । मतलब आफुले गर्न पर्ने काम सकेसम्म गर्ने कुराले नै “बाच्ने उर्जा” प्रदान गर्छ भन्ने कुरा होला । र तेस्माथी अझै अर्को महत्वपूर्ण कुरा लोभ लालच र रिसबाट माथि उठेर शान्त मन बनाएर सधै मेहेनत गर्दै जान मनलाई मलिलो बनाउन पर्छ भन्ने कुरा हो ।

अब आउने नयाँ बर्षमा पनि राम्रोसँग बिताउन म ताजा मनले शाक्यमुनिलाई दर्शन गरी मेरो पुस्तकमा पनि भनिएको “मनलाई मलिलो” बनाउने कुरालाई फेरी बिचार गर्नेछु ।

गाकुरिनमा पाएको जिवनका लक्ष्यहरु

रिश्शी कोसेइ काइ बाङ्लादेश
सौरभ बरुवा

यो २०२३ मार्च २मा गरिएको बिदेशी विद्यार्थी दिक्षान्त समारोह (ओमे प्रशिक्षण दोजो)
मा गरिएको प्रवचन र पछी आफ्ना अनुभवहरुलाई समेटेर सम्पादन गरिएको हो ।

सबैजना आज्ञा दिनुहोस ।

म १४ वर्ष हुँदा मेरो बुवाले गर्दा पहिलोपल्ट रिश्शो कोसेइ काइको ढाका मन्दिरमा गएको हु । हाम्रो देशमा थेरवादा बुद्धधर्म मानिने भएकोले अहिलेसम्म नदेखेको पुजा गर्ने तरिका मैले त्यहाँ देखेर अचम्मित भएको थिए । घण्ट र ढोलक बजाएर बाङ्गालि भाषामा सुत्रपाठ गरेको अनि सदस्यहरुले छलफल गर्ने होजा देखेर तेस्रती आकर्षित भएको थिए । त्यो नै मेरो रिश्शो कोसेइ काइसँगको पहिलो भेट थियो । म आफ्नो घरबाट मन्दिरको दोजोमा जादा युवा बिभागको कार्यक्रममा मस्त भएर खुशी भएका मान्छे देख्दा मन छोएको थियो र आफुले पछी गएर त्यहाँ हरेक हफता भाग लिदा मलाई धेरै नै रमाइलो लाग्न थाल्यो । साथिहरुको घरमा भेला भएर काम गर्ने, पुजा गर्ने अनि कुरा गर्दा रमाइलो लाग्थ्यो । “किन कोसेइ काइका मानिसहरुले सबैलाई महत्व दिन्छन अनि किन एती दयालु छन होलान” भन्ने प्रश्न र कोसेइ काइप्रतिको कौतुहलता त्यहाँ होजामा भाग लिदा जागेको थियो । तर बिस्तारै पढाईको ब्यस्तताले गर्दा म त्यहाँ धेरै जान सकिन ।

२०१५मा WCRP बाङ्लादेश सन्चलाक समितिले तय गरेको “हात धुने कार्यक्रम” मा भाग लिन म फेरी कोसेइ काइ जान थाले । युवा समुहको भेलामा भाग लिन भनेर ६-७ घण्टा लगाएर चितगाउँ दोजो पनि गएको थिए । ढाकाको कोसेइ काइ दोजोमा जापानको गाकुरिनमा पढेर फर्केका अग्रजहरुले गरेको अभिबादन, बोलेको अनि होजामा ध्यान लगाएर अरुको कुरा सुनेको देख्दा म निकै प्रभावित भएको थिए । आफुले सानो बेलामा गरेको काम सम्झे अनि अग्रजहरुले गाकुरिनमा गएको कुरा सुन्दा मलाई पनि गाकुरिनमा गएर पुण्डरिक सुत्र पढ्न मन लाग्यो ।

गाकुरिनमा जाच दिन्छु भनेर सोचेकोबेलामा बुवाको मस्तिष्कघात भयो र वहाँलाई ठीक पार्न धेरैजनाले सहयोग गरे

। ति सहयोगी हातप्रती आभारी हुन्छु भनेर पुण्डरिक सुत्र पढ्छु र मन्दिरको सहयोग लिएर युवा बिभागलाई बिस्तार गराउछु भन्ने सोच बढ्यो ।

र सबैको कृपाले गर्दा २०२० म गाकुरिनमा पास भएर र अप्रिल २०२१ अप्रिलमा टोक्योको गाकुरिनको पढाइ सुरु भयो तर कोरोनाको महामारिले गर्दा जापान जान सकिन । केही समय नेटबाट पढ्न थाले र जापानि भाषा र अरु कुराहरु अन्लाईनबाट सबैसँग कुरा गर्न थाले । तर बाङ्लादेशको ईन्टरनेट ढिलो भएकोले र पनि परेको मौसममा ईन्टरनेट नहुने हुनाले जापानि भाषा सिक्न नपाएको दिनहरु पनि थिए । जापानी नबुझे पुण्डरिक सुत्र पनि बुझ्न सकिने छैन भन्ने पिर लाग्थ्यो र ईन्टरनेट नभएको दिन मनमा चिन्ता हुन्थ्यो । आफ्ना अग्रज या सहपाठिसँग गरिने होजामा भाग लिन नपाउदा दुख लाग्थ्यो तर तेस्तो बेलामा बुवाको पसलमा बसेर सहयोग गर्न पाउने हुँदा अलि खुशी पनि लाग्थ्यो ।

फुनाबाशी मन्दिरमा सदस्यको घरको पुजामा घण्टी बजाउदै सौरभजि

बुवा सधै बिहान ५:३० उठेर अन्लाईन क्लासमा डिलो नहोस भनेर मलाई उठाउँनुहुन्थ्यो । मस्तिष्घातले गर्दा वहाँको दाइने भाग नचल्ने हुनाले सधै घरमा अलिकती एक्सरसाइज गरेर पसल जानुहुन्थ्यो । बुवाले सधै “मेरो पिर गर्नु पर्दैन आफ्नो लक्ष पुरा गर्नु, तिमीले गर्न सक्छौ, आफ्नो परिवार मात्र होईन कि अरुको निम्ती केहि गर्न पाएको मौका हो यो” भनेर भन्नुहुन्थ्यो । रोग बोकेर भए पनि मेरो चिन्ता गरी मेहेनत गर्ने बुवालाई देख्दा मलाई साहास आउथ्यो ।

पानी परेर ईन्टरनेट नहुँदा म सधै बुवाको पसलमा सघाउदै किताब र युटुबबाट जापानि भाषा सिक्ने गर्थे । ईन्टरनेट भएको बेलामा चाही बिहान अन्लाईन क्लास लिएर दिउसो बुवाको पसलमा सघाउन जान्थे र बेलुला फर्केर होमवोर्क गर्थे । जापान जान नपाएर बुवाको सहयोग गर्न पाउदा मैले बुवाले कती धेरै काम गर्नु हुदो रहेछ भन्ने कुरा बुझेर वहाँप्रती कृतज्ञ हुन सके ।

कोरोनाको महामारी अझ फैलिएर ३ महिना लकडाउन भयो र पसल पनि बन्द गर्नु पर्ने भयो । तर त्यो ३ महिना पनि हामी परिवार सबैजना संगसंगै बस्न पाएको समय पनि भयो । कोरोनाले गर्दा आर्थिक समस्या या पढाई बिग्रिएको थियो तर एसैले गर्दा हामी सपरिवार एकसाथ बस्न सकेको समय पनि थियो त्यो । तीन छाक संगै खाने अनि संगै बेलुका पुजा गर्ने अनि सधै कुराकानी गरेर रमाइलो भएको पनि थियो । आमाले सधै खाना पकाउने लुगा धुने गरेको देख्दा बुवा र आमाले त एक दिन पनि बिस्माम नगरि धेरै काम गरेर मलाई हुर्काएका रहेछन भन्ने कुरा बुझेर वहाँहरुप्रतिको आदर झन बढेर गयो । जापान जान नपाएर अब गाकुरिन नै छोड्छु जस्तो लागेको थियो तर बुवा र आमा देखेर जापान जान पाए पनि नपाए पनि आफुले पढ्छु भनेर सुरु गरेको कुरा अन्तिमसम्म नछोडी सक्छु भन्ने महत्वपूर्ण कुरा बुझ्न सके ।

त्यो बेलामा म जूमबाट जापानको गाकुरिनका शिक्षक र विद्यार्थीसँग कुरा गर्ने गर्थे । हरेक महिना हुने जन्मजयन्ती पुजा र अरु पुजा पनि भाग लिन्थे । अनि होजा र अरु तालिमहरु जूमबाट लिदा आफु जापान नगए पनि म पनि ति साथिहरुसँग थिए जस्तो लाग्न थाली सकेको थियो । र ति साथीहरुले मेरो खुशिको कामना गरेका छन जस्तो लाग्थ्यो । एक बर्षको गाकुरिन कार्यक्रम सक्किन लाग्दा बाङ्लादेशको कोरोना महामारी पनि अलि घट्न थाल्यो र बल्ल जापान जाने अनुमती पाए ।

२०२२ को अप्रिल ३०मा बल्ल जापानको जिवनी सुरु

भयो । सुन्दर वातावरणको ओमे शहरमा गाकुरिनको दैनिकी सुरु भयो । खाली स्क्रीनमा मात्र देख्न सकेका साथी र गुरुहरुलाई साक्षात भेट्न पाउदा धेरै खुशी लाग्यो । आफ्नो परिवारबाट ताढा हुन पर्दा दुख त लागेको थियो तर गाकुरिन नै मेरो नयाँ परिवार हुन थाल्यो । हरेकदिन बिहान पुजाबाट सुरु भएर बेलुकको पुजामा समाप्त हुन्थे र हरेक चिज मेरोनिम्ती नयाँ अनुभव थिए । आफ्ना सहपाठी र अग्रजले राम्रोसँग मलाई धेरै चिज सिकाए र मैले बिस्तारै धेरै चिज सिक्दै गए । होस्टेलमा फरकफरक चालचलन र सन्स्कृती फरक भएका मानिससँग बस्दा एस्ता फरक चिजलाई महत्व दिएर तेस्मा आभारी हुन पर्छ भन्ने सिके र आफ्ना आधारभुत आस्था र पुण्डरिक सुत्रलाई अभ्यास गर्दा सुख र दुख सबैचिज बुझ्न सकिन्छ भन्ने लाग्न थाल्यो ।

ओमे तालिम केन्द्र नजिक खेतहरु थिए र त्यहाँ धान रोपेर मैले हरेक दिन खाने अन्नप्रती कृतज्ञ हुन सके । र साथमा सानोबेलामा संस्थापकले भोगेको दुख पनि सिक्न सके ।

मैले हरेकदिन “राम्रोसँग आभिवादन गर्ने” “बुद्धत्व पुज्ने” “अरुलाई महत्व दिने “दिइएको काम लगाव लगाएर गर्ने” “आभारिपन पुज्ने” “सरसफाइ गर्ने” अभ्यास गर्छु भनेर प्रण गरेको छु ।

२००२ सेप्टेम्बर १बाट करीब एक महिना फुनाबाशी मन्दिरमा धर्मप्रचारको अभ्यासमा गएर त्यहाँ आधारभुत आस्था सिक्दै आफुभन्दा पाको सदस्यहरूसँग कुराकानी गर्ने मौका पाएको थिए । मन्दिरका अरु सदस्यको कृपाले धेरै महत्वपूर्ण अनुभव गर्न पाए । तेस्को लागी धेरै धन्य छु ।

र अक्टोबर ४बाट सुरु भएको दुइदिने रेन्सेइकाइ पुजामा क्योटो र नारामा गएर अरु धर्मिक संगठन र जापानको सनातन धर्मको बारेमा बुझ्ने मौका पाए । सर्वसाधारणले हेर्न नपाउने मुर्तिको दर्शन गर्न पाए र सबैले मलाई स्वागत गर्नु भएको थियो । एस्तो पाएको पनि सन्स्थापकको शान्तिप्रतिको कामना र वहाँको दयालु प्रवृत्तिको निशानी हो जस्तो लाग्यो । संस्थापक जापान मात्र होईनकी WCRPद्वारा बिस्वको धर्मको तगारो तोडेर सबै धर्मलाई एक सुत्रमा बाध्न खोज्ने नायक हुन्हुन्थ्यो भन्ने लाग्यो । अहिले WCRP ९० देशमा फैलिएको छ र मानवको साझा चुनौतिलाई सम्बोधन गरिरहेको छ । संस्थापकको उपदेश अहिले संसारभर फैलिएको छ । मलाई निकै प्रभाव पारेको संस्थापकका उपदेशलाई बाङ्ग्लादेशमा फैलाएर संवादद्वारा अरु धर्मको मान्छेसँग पनि सहकार्य गरी बिस्वको चुनौतिलाई समाधान गर्ने काम गर्ने चाहना बढेको छ ।

पढाइ साकिएपछी आफ्नो देशमा केहि गर्न सकौ भनेर म जापान आएको हु। त्यो पुरा गर्न कृतज्ञतालाई नबिसी मेहेनत गर्दै जानेछु। तेसको पहिलो स्वरूपमा आफ्नो देशमा युवा बिभाग बनाएर खुशिसँग पुजा गर्न सकिने मन बानाउनेछु। मैले आफ्नो थेसिसमा संस्थापक जस्तै अरु धर्म मान्नेसँ संवाद र सहकार्य गर्न “वृक्षारोपण गरी प्रकृती संरक्षण”, “भोकमारी निवारण”, “गरिबी निवारण”, “बाङ्गलादेशलाई सफा र स्वस्थ बनाउने” यि चार बुदालाई समेटेको छु।

एस्ता लक्ष लिएर म यो बर्षको मार्च महिनामा पढाइ सकेर आफ्नो देश फर्किए। देश फर्किएपछी सुरुमा त मैले परिवार पाल्न भनेर काम सुरु गरे। आबादी धेरै भएको बाङ्गलादेशमा राम्रो काम पाउन सजिलो छैन। तर मैले जापानि भाषा जानेको र गाकुरिनका अग्रजका सहयोगले गर्दा जापानि र बाङ्गालि भाषाको अनुवाद गर्ने एक अफिसमा काम पाए। रिशशो कोसेइ काइको भेटले मैले धेरै राम्रो अग्रजसँग भेट्ने मौका पाएकोमा खुशी छु। र मैले गाकुरिनमा सिकेको “राम्रोसँग अभिबादन गर्ने” “सधै मुस्कुराएर कुरा गर्ने” “आफैले अरुको सहयोग गर्न खोज्ने” अनि “अरुको कुरा राम्रोसँग सुन्ने” जस्ता कुरानै काममा चहिने महत्वपूर्ण कुरा हुन भन्ने बुझाएको छु। आफु ब्यस्त हुँदा अरुलाई सहयोग गर्न सकिन्न होला तर जस्तो सुकै ब्यस्त भए पनि गुनासो नगरि आफ्नो काम छाडेर अरुको काम गरी दिदा अरुको बिश्वासलाई जित्न सकिन्छ।

म काम गरिरहदा पनि मैले गाकुरिनमा गरेका ४ प्रणलाई बिपानामा परिणत गर्न कहिले सुरु गर्ने हो भनेर सोच्ने गर्छु। म

फर्केपछी ढाका र चितगाउँ दोजोका दुइ युवा बिभागका सदस्यहरुलाई मैले गाकुरिनमा सिकेका कुरा सुनाए। मैले त्यो बेलामा रेबरेन्ड मोरिजिले मलाई युवा बिभागका प्रमुखलाई आफ्ना लक्षको बारेमा सुनाउनु भनेर सल्लाह दिनु भएको थियो।

अहिले ढाकाको दोजो एक सदस्यको घरमा भएकोले सधै जानआउन अलि गाह्रो छ। तेसैले पहिला सानो कुरा भए पनि सुरु गर्छु भनेर हरेक महिनामा १-२ चोटी अन्लाईनमा युवा बिभागका सदस्यहरूसँग कुराकानी गरी आफ्नो लक्षको कुरा फैलाउदै गरेको छु। र मेरो ठोस कामको रूपमा अर्को बर्षको मार्चतिर “बाङ्गलादेशमा स्वच्छ र स्वस्थ जिवनि” भन्ने कार्यक्रम सुरु गर्ने छु। यो ३ दिनको कार्यक्रममा पहिलो दिन ढाका शहरको एक ठाउ सफा गर्ने र बाकी २ दिन २ स्कुलमा सरसफाइ संबन्धी जानकारी दिने पम्प्लेट बाडेर स्वस्थ हुन कसरी सफा गर्ने भनेर सिकाउने छौ। र ति विद्यार्थीसँग मिलेर स्कुलको कक्षा र वोरिपरिका बाटो सफा गर्ने कार्यक्रम पनि छ। यि ४ कार्यक्रम संस्थापकले आदेश दिए जस्तै गरी अरु धर्म मान्ने हरूसँग मिलेर सहकार्य गर्दै राम्रोसँग जिवन बिताउन सक्ने समाज बनाउन कार्य गर्छु भन्ने कामना छ।

रिशशो कोसेइ काइको कृपाले गर्दा आफु यहाँ बाचेको हो भन्ने कुरामा कृतज्ञ हुन सकेको छु। संस्थापकको उपदेशबाट पाएको खुशी अरुलाई पनि बाडेर संगसंगै खुशी हुन सक्ने समाज निर्माणकोलागि मेहेनत र भक्ती गर्दै जानेछु।

देश फर्किनुअघी गाकुरिनका सदस्यहरूसँग (सौरभजि पहिलो पंक्तिको दाहिनेबाट चौथो)

कमिक: रिशशो कोसेइ काइको जानकारी

शाक्यमुनीको जीवनी र बुद्धधर्मको उपदेश

केशभिन्न मोतिको नैतिक कथा

एकादेशका राजाले लडाइमा बाहादुरी देखाएकाहरुलाई बहुमुल्य चिजहरु दिए । तर राजाको आफ्नो जुरोमा भएको मोती चाही कसैलाई पनि दिएन । त्यो मोती पाउने मान्छेले पनि केहि प्रयोग गर्न नसक्ने जस्तो धेरै नै बहुमुल्य थियो तेसैले । तर अन्तमा धेरै बाहादुरी देखाएकलाई त्यो मोती पनि दिन्छन । शाक्यमुनिले साधनालाई गहिरो बनाएकालाई मात्र सद्धर्म पुण्डरिक उपदेश दिएका थिए । यो पुण्डरिक सुत्र सर्वश्रेष्ठ उपदेश हो र यो बुझ्न पहिला आधारभुत कुरा सिक्न पर्छ भन्ने नैतिक कथा हो ।

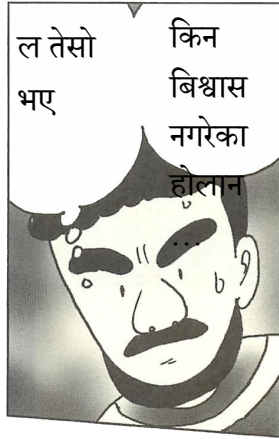
केहि तथ्य

“सद्धर्म पुण्डरिक सुत्र” को “१४औं अध्याय”मा यो कथा छ र मोती भनेको पुण्डरिक सुत्रका उपदेश हुन । र यहाँको राजा सत्यलाई आधार बनाएर संसारमा राज गर्ने आदर्श चक्रधर राजा हुन ।

* यो कमिक निजी प्रयोजन बाहेक बिना अनुमती प्रतिलिपी बनाउन र छाप्न निषेध गरिएको छ ।

कुशल बैधको नैतिक कथा

बैध (=बुद्ध) नमरे पनि मरेको जस्तो गरेको औषधी (=उपदेश) बिश्वास नगर्ने केटाकेटी (=हामीहरु) लाई मुक्ती दिने (=बुद्धत्व दिन) उपाय हो।

☀ केहि तथ्य
 “सद्धर्म पुण्डरिक सुत्र” को “१६औ अध्याय” को उपदेश हो यो। बुद्धले हाम्रो मुख खोलेर जबरजस्ती औषधी कहिले पनि दिदैनन। मतलब भक्ती गर्नेले आफले तेस्लाई पछ्याउन महत्वपूर्ण हुन्छ भन्ने नैतिक कथा हो।

एक दिन बैध आफु घरमा नहुँदा केटाकेटीले बिष पिउछन। बैध फर्किएर बिषलाई झार्ने औषधी दिन्छन तर बेहोश केटाकेटीले त्यो खान मान्दैनन। तेसैले बैधले औषधी तेही राखेर टाढा जान्छन र काम गर्नेलाई म मरिसके भनेर भनिदिनु भन्छन। तेसपछी केटाकेटीहरुको होश फर्किन्छ र औषधी खाएर ठीक हुन्छन।

आफु यहाँ हुनुको कारण
सबै मिलेर भविष्य निर्माण

Rev. Nikkyo Niwano
Founder of Rissho Kosei-kai

भुतकाललाई महत्व नदिने अनि बर्तमानमा पनि जे पायो तेही गरी बाच्नेलाई अरुले आदर गर्दैनन होलान । र ठीक उल्टो आदर पाउने मान्छे भनेको भुतकाललाई महत्व दिदै अहिलेको यो समयमा मेहेनत गर्ने मान्छेहरु हुन । तर अझै आदर गर्न पर्ने मान्छे छन । ति हुन भबिष्यलाई निर्माण गर्नेहरु ।

मलाई आस्था राख्नेहरु मतलब “बोधिसत्व” हरुले भबिष्य निर्माण गर्छन जस्तो लाग्छ । आफुले बुद्धत्व प्राप्त गर्ने र अरुलाई पनि तेही बाटोमा डोराएर भेट्ने सबैलाई खुशी पार्न सक्नेले नै भबिष्य निर्माण गर्छ भन्नेमा विश्वस्त छु ।

म अमेरिकाका पूर्व राष्ट्रपती जिमी कार्टरलाई धेरै आदर गर्छु । उनिले आफ्नो कार्यकालमा देशबासिबाट आलोचना खेपेका थिए किनकि उनिले अमेरिका र रूसको शित युद्धलाई अन्त गर्न भनेर काम गरेका थिए जस्तै उल्टो रूसले आणविक शक्ति झन बढाएको भनेर ।

तर कार्टर सधै नै शान्तिको पक्षमा अडिग हुने राष्ट्रपती थिए । उनिले ११ बर्षमा बाप्टिजम लिएका थिए र अमेरिकाको भबिष्यमा असर पर्ने महत्वपूर्ण निर्णय लिदा “म सधै इश्वरको निर्देशन सुनेर काम गर्छु” भनेर भन्ने एक भक्त इसाई थिए ।

म १९७९मा अमेरिकाको न्युजर्सीको पृन्स्टनमा गरिएको तेस्रो “ बिस्व धर्म-गुरु सम्मेलन” मा भाग लिन जादा वाईट हाउस जाने मौका पाएको थिए । त्यो बेलामा हामीलाई वहाँले “तपाईंहरुको सबैभन्दा महत्वपूर्ण काम भनेको निर्देशकहरुलाई शिक्षा दिने हो” भनेर भन्नु भएको थियो ।

धर्मका निर्देशक मात्र होईनकी राजनीति अनि अरु क्षेत्रका निर्देशकलाई सही शिक्षा दिन सकेमा बिश्वमा शान्ति छाओस भन्ने तपाईंहरुको चाहना पुरा हुन्छ” भनेर भन्नु भएको थियो ।

अहिले १९९२मा आएर हेर्दा शितयुद्ध समाप्त भएको छ र कार्टरको निती बास्तबिकतामा परिणत हुन थालेको जस्तो लाग्छ र आणविक हातीयार पनि बिघटन तर्फ जादै छ । भबिष्यको लागि भनेर कार्टरले रोपेको बोटमा फुल फुल्दै छ । रिशशो कोसेइ काइले पनि उनका कार्टर प्रतिष्ठानलाई सहयोगा गरेको पनि सदस्यहरुले शान्तिकोनिम्ती गरिरहेको कामले गर्दा नै हो ।

तपाईंहरु सबैजना आफ्ना नजिककलाई खुशी बनाउन भनेर बोधिसत्व अभ्यास गर्नु हुन्छ र सबैले एस्तो काम गर्दै राजनीतिलाई पनि गतिशिल बनाउदै बिश्व शान्तिसँग जोडिन पुग्छ । र यो नै “म यहाँ छु” भन्ने कुराको बहुमुल्य अनुभुती हो भन्ने कुरामा विश्वस्त छु ।

Director's Column

स्वस्थ र खुशिको रहस्य के ?

Rev. Keiichi Akagawa
Director, Rissho Kosei-kai International

सबैजना अब २०२३ पनि सक्किन लाग्यो ।

यो बर्ष अध्यक्षले हामी हरेक दिन स्वस्थ र खुशी हुनु पर्छ भनेर कामना गर्नु भएको छ । र यो बर्षको अन्तिम अंकमा हामीहरु “बिपत र दुख पनि सुबुद्धि” हो भनेर उपदेश दिनु भएको छ ।

सद्धर्म पुण्डरिक सुत्रमा “देवदत्तले रोग र बिपतको सत्य बुझाए” भनेर बुद्धले लिएका थिए भन्ने उपदेश छ ।

तर हामीहरु भने “स्वस्थ र रोग” “बिपत र भाग्य” “दुख र सुख” “कृतज्ञ र सामान्य” भनेर सबै चिजहरु दुइ बिपरित भनेर छुट्टाउने गर्छौं ।

स्वस्थ भएर शान्त जिवन बाच्च नखोज्ने कोही हुँदैनन । तेस्को लागि “देवदत्त सुबुद्धि” भन्ने भावानालाई हुर्काएर जस्तो सुकै परिस्थितिमा पनि अघी बढ्न सक्ने रहस्य भनेको आफ्नो “मनलाई मलिलो बनाउनु” बाहेक अरु केहि हुँदैन भन्ने कुरा फेरी बुझ्न सक्ने प्रवचन थियो ।

यो बर्षको अन्तमा आफ्नो चाहनालाई अघी सार्ने मनलाई बुझेर सत्य र कृतज्ञ मनलाई आधार बानाएर तेस्को जरा गाड्न सकौ भनेर मेहेनत गर्दै जान्छु भन्ने कामना गर्दछु ।

यो बर्ष पनि मेरो स्तम्भ पढिदिनु भएकोमा धेरै आभारी छु ।

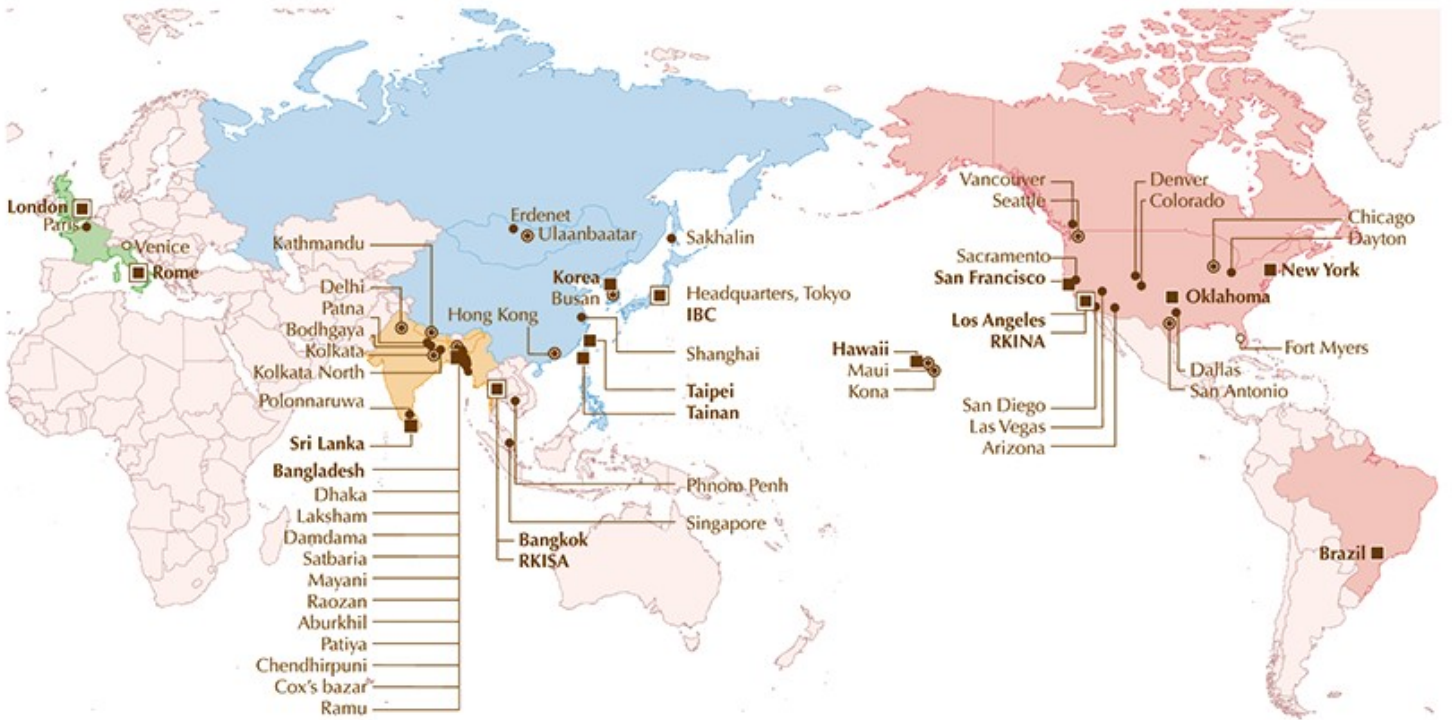

Rissho Kosei-kai International

Make Every Encounter Matter

🌸 A Global Buddhist Movement 🌸

Information about local Dharma centers

facebook

twitter

✉ We welcome comments on our newsletter Living the Lotus: living.the.lotus.rk-international@kosei-kai.or.jp